

SEKLET

N:r 1.

Andra kvartalet

1954

Mediet Indridi Indridason

Ur Professor Haraldur Nielssons intressanta bok "Kyrkan och den psykiska forskningen" återge vi här ett avsnitt av seanserna med ett av de största medierna under detta århundrade, det isländska mediet Indridi Indridasson. Sedan förf. beskrivit hur mediet utvecklades och de fenomen som uppstod under denna tid fortsätter han:

Vad hade nu dessa intelligenser att säga oss?

De försökte att överbevisa oss om att de icke var en del av mediets undermedvetna jag utan levande personligheter i en för oss osynlig värld, att de tidigare hade levat här på jorden och genomgått denna av de flesta människor så fruktade förändring, som kallas döden. Vi förde långa samtal med dem, och andarna beskrev övergången till det nya livet, och hur detta gestaltade sig. De berättade många små detaljer, som de ansåg, att mediet aldrig kunde ha haft vetskap om — med andra ord, de försökte bevisa sin identitet.

Våra vänner på andra sidan sökte också övertyga oss om att de behärskade krafter, som var okända i vår värld. Bord och stolar flyttades utan att mediet eller någon annan rörde vid föremålen. Ju mer utvecklat mediet blev, desto mer ökade intelligensernas prestationer i styrka. Mediet själv lyftes upp i luften åtskilliga gånger. För att kontrollera detta fenomen satte vi Indridason i en korgstol, som knakade vid minsta rörelse. Vi placerade stolen med mediet i ena ändan av rummet och satte därpå stolar i två så täta rader tvärs över golvet, att all passage mellan dem var omöjlig. Seansdeltagarna slog sig ned på dessa stolar. Ljuset släcktes. Strax därpå höjdes mediet och korgstolen högt upp i luften. Vi kunde tydligt höra hur det knakade i den, medan den svävade över våra huvuden, förflyttande sig genom luften och försiktigt ställdes ned bakom våra stolar. Ljuset tändes. Mediet satt kvar i korgstolen, försänkt i djup trans och omedveten om sin luftfärd.

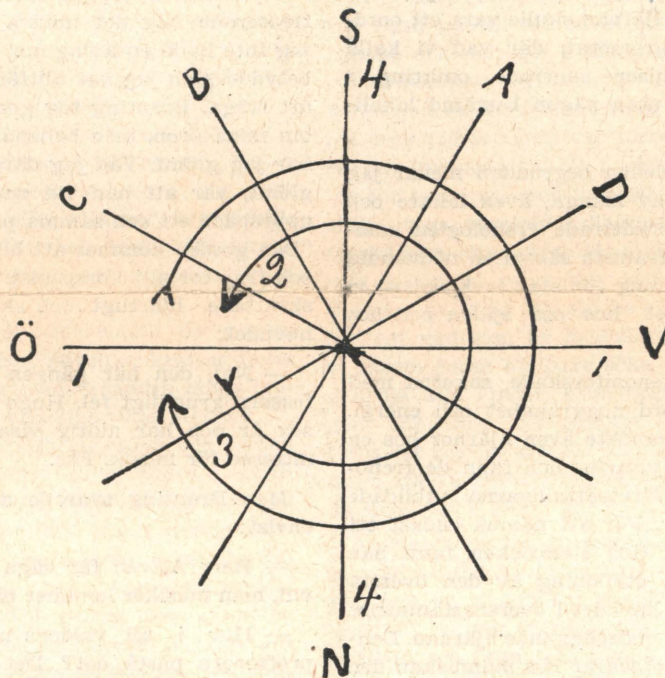
Inte mindre förvånande var det levitationsfenomen, som inträffade vid att senare tillfälle. Jag själv jämte två andra seansdeltagare stannade kvar hos mediet efter sammankomstens slut, ty "ledarna" hade svårt att väcka sitt redskap. De förklarade att det denna afton var synnerligen mö-

Har Ni anlag för pendling?

Ett användande av pendeln bör inte vara ett experimenterande utan plan, säger V. Vallberg i sin nya bok *Den eteriska strålningen* och fortsätter. Därför bör pendeln vara av ett visst ämne och anbringas i ett snöre av lämpligt material. Helst bör man välja guld eller mässing, snöret bör vara av silke, lin, hår eller tagel. Dess form bör helst vara ring eller spetsigt lod. Den som pendlar bör ha ansiktet mot söder, stående eller sit-

het. Hos mördare och brottslingar kan pendeln mot tyngdlagens normala verksamhet flytta sig nedanom den horisontala linjen. Jazzen ger tecknet öst-väst.

2. Ring från höger till vänster. Röd färg och koppar ger detta utslag. Solen och solflätan ger detta tecken. Varifrån har namnet solflätan kommit? Jo, genom pendelrörelsens överensstämmelse med solens tecken. Man kände till pendeln och använde sig av

tande. Under dessa förhållanden har jag fått fram ett system, som visat sig motsvara de flesta människors magnetiska konstruktion. Bilden visar de olika pendelrörelsernas huvudformer. Deras betydelse är i korthet följande:

1. Pendelrörelse mellan öst-väst. Denna anger lägre vibrationer. Behöver ej ange något dåligt. Aterfinnes hos naturfolken och deras livsytringar såsom regel, hos högre kulturfolk såsom ofta förekommande typer. Kan ange sjukdom, psykisk svag-

dosamt att "arbeta tillbaka" den teleplasma, som mediet under seansen avgivit. Indridason var nu även medium för direkt röst, och flera stämmor hade talat genom honom under kvällen. Han befann sig efter sittningens slut i halvtrans, ett medvetandestillstånd under vilket han kunde föra samtal både med oss och

Forts. sid. 4, spalt 1.

Framtidens människa.

Det har spekulerats mycket inte bara om mänsklighetens framtid utan även hur den enskilda människan skall te sig under tider som komma. En av dem som profeterade på området var *Ellen Key*. Enligt hennes syn skulle framtidens människa vara en mycket känslig, "hastigt vibrerande" typ. Det ser nästan ut som om hennes framtidssyn redan gått i fullbordan, om också inte precis som hon tänkte det, om nu typen egentligen var uppbyggd av tänkande. Annars ha vi väl den "hastigt vibrerande människan" i vår tids jäktande, nervösa typ. Frågan ligger nu så till: *Skall utvecklingen av människan fortsätta åt samma håll?*

Männe det är miljön, som skapar människoformen? Ja, delvis, men i själva verket är människan skapad av tre olika faktorer: 1. Det föregående i arvfaktorer och tillvaro. 2. Miljön. 3. Människans egen självbestämmelse eller fria val.

Nutidens människa är skapad av dessa tre faktorer. Vad den första faktorn beträffar, så kunna vi intet göra däråt. Där ha vi vår ödesbestämmelse. Men på nr 2 och nr 3 ha vi vår förmåga åtminstone till en viss grad, dels som enskilda, dels som släkte. Särskilt gäller det anordningen för släktet som växer upp. Vi kunna säga: det släkte, som växer upp, är i hög grad beroende av den uppfostran, som vi giva det. M. a. o. det nutida släktet ger det kommande i väsentlig mån dess typ, Varpå bör i sådant fall uppfostran inriktas? Männe för att få fram "den hastigt vibrerande", nervösa typen, eller rent av dess motsats, den lugna, självbehärskade, koncentrerade typen?

När man skall uppfostra en häst, en hund eller annat djur, så kallas uppfostran dressyr, d. v. s. man låter djuret veta vad det bör göra och vad det inte bör göra. Ett djur, som får växa upp "i frihet", d. v. s. utan regler, det blir ett vilddjur. Ibland har man överflyttat detta ord på vissa människor och gett dem karaktären "vilddjur". Otvivelsaktigt har man att vänta ett människobarn, som får växa upp utan att lära sig *skilnaden på rätt och orätt*, skall bli typen av en urartad människa. Detta gäller också om släktet i sin helhet. Ett släkte, som växer upp utan moraliska normer, urartar och kommer till slut in i ett ohållbart tillstånd av oreda, degeneration och förfall. His-

Forts. sid. 4, spalt 1.

SEKLET

är avsedd att utkomma med tre nummer 1954. I fortsättningen är den ämnad att utkomma kvartalsvis med ett 4-sidigt nummer. Men planerna kan ändras. Om tillräckligt antal prenumeranter erhållas kan både antalet sidor och nummer pr år utökas. Pren.priset kommer att hållas lågt.

Tidskriftens innehåll rör sig omkring det parapsykiska området; hypnotism, hela registret av parapsykiska fenomen samt även spiritualism. Människokunskap, närings- och hälsoreformen kommer att få sitt utrymme. Undersökningar på bredast möjliga basis där redaktionen blir tacksam för läsekretsens medverkan skall företagas.

Pren.priset för 1954 är kr. 1:—. Beloppet kan insändas på vilket sätt som helst men om postgiro användes så be vi om beloppet å Litteraturförlagets nr 52999. Skriv på talongen vad beloppet avser, och så är det en naturlig sak att namn och adress skrives tydligt. Adressen är Box 634, Stockholm 1.

Ord om lycka

Vid bemärkelse- och festdagar framträder ofta behovet att kunna överlämna någon lämplig minneskrift till jubilarer. Den får inte vara för dyrbar men inte heller motsatsen, den bör ge något av värde, inte bara för stunden. Den bör också vara skriven på en så pass lättbegriplig prosa, att vem som helst kan hämta något ur den, något att minnas för kommande dagar.

En sådan "presentbok" har nyligen utkommit på Litteraturförlaget, — "Ord om lycka" av skriftställaren Nils Simonsson. Han är beläst i kulturhistorien och har gjort sig mödan att anteckna de bästa "kärnord" han funnit under studiet. Han har åstadkommit en bra sak, som man kan ta fram och läsa om och om igen. Framställningen är indelad i 3 avdelningar: 1) Ord om lycka, 2) Ord om sanning, 3) Ord om godhet.

Kom som sagt ihåg den lilla skriften, som fått ett rekommenderande förord av dr Poul Bjerre. Den kostar 3:75, och det är den ärligen värd.

C. S.

Redaktör och ansvarig utgivare

HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1

Tel. 67 14 94. Postgiro 5 29 99.

Utkommer en gång i kvartalet.

Nr 1. — 1954.

Vem var Gall?

Franz Josef Gall, f. den 9 mars 1757, d. 22 augusti 1828, var alla tiders störste hjärnforskare, ja, egentligen den förste hjärnforskaren, oavsett, huruvida frenologien är riktig eller inte, ett sådant vitsord har en medicine prof. i Tyskland gett den man vars namn vi finna härövan.

Gall visade anatomiskt hjärnans byggnad på ett sätt som ingen förut kommit underfund med. Under dessa sina undersökningar framkom han till den oerhört betydelsefulla upptäckten, att hjärnan såsom underlag för själslivet äger olika organ för olika funktioner.

Således: Liksom hjärnan har olika partier för olika sinnesorgan, så har den också olika organ för olika själssyftningar.

Låtom oss tänka närmare på saken! Skulle det inte vara olikl allt annat i naturen, om själslivet i hjärnan inte hade sina bestämda områden? Och låtom oss tänka på motsatsen: Hjärnan skulle vara ett oordnat konglomerat, där vad vi kalla själsimpulser snurrade omkring i hjärnan utan någon bestämd lokalisering!

Inför denna begrundan menar jag att den av många, även läkare och lärda, förkättrade frenologien kommer att framstå såsom en nödvändig förutsättning för själslivet sådant vi finna det hos oss själva och hos andra.

Gall genomforskade sakerna med en oerhörd noggrannhet och energi. Han undersökte även hjärnor hos en mängd djurarter och fann de frenologiska förutsättningarna utbildade även där. För att nämna endast ett exempel. Hos stenbocken fann han en stark utbildning av den översta delen av huvudet i överensstämmelse med den underliggande hjärnan. Denna del motsvarar hos människan den övre delen av nacken. Genom undersökning av en mängd människor icke blott i sjukhus utan framför allt i fängelserna hade han funnit vissa former såsom uttryck för vissa egenskaper och i detta fall, att personer med denna huvudform voro oförvägna på höjder och voro vad man kallar "huvudstarka". Personer med denna form, särskilt om vissa komplement finnas i pannbildningen, ha även en god koncentrationsförmåga. De ha även anlag för att själviskt sträva mot upphöjelse, vilket ännu mer blir fallet, om även det närbelägna ärelystnadens organ är väl utbildat.

Detta är endast en antydning om vad Gall fann. Han grundlade frenologien och i samarbete med en läkare *Spurzheim* utbildade han frenologien till en ganska färdig vetenskap. Vissa komplement ha sedan gjorts även av andra såsom *Comb* i England. I vårt land var frenologien känd och inom vissa kretsar även erkänd och använd redan tidigt på 1800-talet. När t. ex. Peter Wisselgren inskrevs

i läroverket, så undersökte rektorn hans huvud "enligt Galls metod" och gav förhoppningsfulla vitsord, särskilt för hans etiska och estetiska begåvning. Han blev också den som skrev vårt lands första litteraturhistoria i det stora verket "Sveriges sköna Litteratur".

—//—

Längre fram i tiden kunna vi erinra om en annan frenologisk undersökning, nämligen

Hugo Alfvén frenologiskt undersökt.

I "Första Satsen, Ungdomsminnen" berättar kompositören, director musices Hugo Alfvén hur han för en öronåkomma av sin fader fördes till med. prof. *Branting*. Här låta vi Alfvén själv fortsätta:

"Far hade berättat att han var känd för att vara en utomordentligt skarpsinnig frenolog, vilket inte intresserade mig det minsta eftersom jag inte hade en aning om vad ordet betydde. Och jag var alltför sjuk för att fråga. Branting tog genast hand om mina öron, men behandlingsättet har jag glömt. Vad jag däremot inte glömt, var att han vid varje besök upprepade ett och samma påstående: "Den gossen kommer att bli musiker och framför allt komponist." Min far skrattade hjärtligt och skakade på huvudet:

— Nej, den här gången tog professorn grundligt fel. Hugo är redan sex år och har aldrig visat minsta intresse för musik. Etc.

Men Branting svarade alltid lika envist:

— Herr Alfvén får säga vad han vill, men musiker kommer han att bli.

— Hur i all världens namn kan professorn påstå det? Det finns ju ingenting, som talar för er uppfattning.

— Jo, visst finns det det, svarade Branting och höjde handen mot mitt huvud. Se här! Det är en musikers panna och tinningar trots hans unga år. Han blir musiker så sant jag lever. Jag tror, förlåt, att jag förstår det här bättre än herr Alfvén.

Far berättade om detta och liknande samtal varje gång vi kommit hem från Branting, därför har denna spådom etsat sig så djupt i mitt minne. Också mor skrattade till en början åt professors 'befängda' idéer, men efterhand blev hon mera begrundande. Och en vacker dag hörde jag henne säga till far, med en skifning av obestämd förhoppning i rösten:

— Men Anders, tänk om professorn verkligen skulle få rätt! Det vore den största lycka jag kunde tänka mig, för det finns ingenting som lyfter människan närmare Gud än musiken."

Frenologien fick rätt.

Sanndrömmar

I andra delen av "Människokunskap" sid. 184—95 berättas om ett antal sanndrömmar, av vika vi anföra följande:

Den tyske skalden *Ernst Moritz Arndt* hade vid 86 års ålder påbörjat ett arbete, som skulle taga en längre tid i anspråk. Han förklarade för G. von Bunsen, som tycktes förundra sig däröver, att han skulle komma att överleva sin nittionde födelsedag. Han hade nämligen för omkring tjuguar sedan drömt, att han gick på kyrkogården vid Bonn och där sett en gravsten, på vilken hans namn och födelseår stod samt, "Död i sitt nitioförsta levnadsår." Den drömmen hade varit så levande och verklig att han var övertygad om, att den skulle gå i fullbordan, vilket ock skedde.

I ett nummer av "Westfäl. Tageblatt" 1927 berättas följande. En 17 års flicka, Alice Salt, arbetade på en cellulosafabrik. En dag sågo kamraterna, att den eljes glada flickan var sorgsen och förskrämd. På deras enträgna frågor omtalade hon till slut, att hon drömt så levande att fabriken brann och att hon blev innebränd. Om aftonen berättade hon detsamma för föräldrarna. Följande dag gick drömmen i fullbordan. Eldsvåda uppkom i andra våningen. Fabriken var inom kort ett flammande eldhav. Alla arbetare tycktes dock ha blivit räddade, men vid närmare undersökning fattades Alice Salt. Vid uppröjningen av fabriken fann man även de fullständigt förkolnade resterna av hennes kropp.

Mot förnekelsen av så väl och så talrikt konstaterade fenomen hade man lust att citera Braun: "Hur länge, o fader i himlarnas rum, tilllåter du världen att vara så dum!" Men vi anföra hellre Baldersprästen i Tegnér's "Försoningen":

"Ty vad som sker härnere, det ha redan skett

I större mått däruppe, mänsklig-heten är

En ringa bild av Valhall; det är himnlens ljus,

Ty jorden är dock himlens skugga, livet är

Förgården dock till Balderstemplet ovan skyn."

"Valhall", det är den astrala strålningens värld. Där finns även framtiden i sitt frö, ja, stundom redan i blom.

En fråga att besvara

Hos en fru arbetade en målare. De kommo i dispyt om huruvida människan överlever döden. Frun förfäktade att så var förhållandet, målaren motsatsen. För att till sist avgöra hela saken och göra frun svarslös, steg målaren upp från golvet, där han låg och arbetade, slog ut mer armarna och utropade: "Men var få de rum, min fru?"

Vad vill den värderade läsaren svara på den frågan, som målaren framkastade? Vi motse svar före den 15 aug. för att eventuellt införas i "Seklet".

Handdiagnos

Handformerna och handens olika struktur för övrigt hör till de områden, där människans psyke avspeglar sig på ett i högsta grad underbart eller kanske andra helst vilja säga hemskt sätt. Ty att genom dessa yttre former och tecken kunna träda in i människans innersta sjäsliv, det må väl väcka bestörtning, då man erfar att det verkligen förhåller sig så. Handtydningen kan i vissa fall tävla med frenologien och i vissa fall t. o. m. säga mer än denna.

I vårt land är man i detta liksom i så många andra fall verkligen "handicappad" av utlandet. Av utländska författare må nämnas Desbarolles, "Cheiro", Haldane, som utgivit stora skrifter på området. Under de senare åren märkas ett sjutal skrifter av *Ursula von Mangoldt*. Särskilt kan nämnas en av dessa "Talande barnahänder" (Kinderhände sprechen). Psykologien har ju i vår tid blivit, man kan rent av säga en modern vetenskap. Men går den förbi sådana hjälpmedel som frenologi, handtydning m. m., då är den ganska verklighetsfrämmande, så materialistisk den än eljes i allmänhet är.

På vårt språk ha vi, så vitt jag vet, ingen skrift på handdiagnosens område (i "Människokunskap", del II, finns dock en grundläggande översikt). Översättningar äro avsedda att utgivas på Litteraturförlaget till hösten, i främsta rummet ovan nämnda bok om barnahanden, som kan kallas en värdefull barnpsykologi.

På grund av de höga tryckkostnaderna är det numera nästan omöjligt att ge ut värdefulla böcker i vårt land, synnerligast som vårt folk i stort sett överger att läsa böcker, om inte en del mer eller mindre halvidiotiska eller snuskiga romaner.

V. V.

En "Nordens apostel"

kommer oss till mötes med en ny frisk livstro i denna bok som kastar nytt ljus över de kristna problemen

Kyrkan och den psykiska forskningen

av professor *Haraldur Nielsson*.
kr. 4: 50.

I bokhandeln eller från

LITTERATURFÖRLAGET

Box 634

Stockholm 1

Rumsetern

Av *Emil Aurelius-Baeuerle*.

Ur "Lebens Weiser" 1931 hämta vi följande:

Etern är icke en yttersta förtuning av luft eller andra gaser, ej heller en blott tänkt förutsättning (arbetshypotes), ej heller någonting halvandligt något (akasha) utan den är en "substans med påvisbara fysikaliska egenskaper (enligt Lodge).

Den första egenskapen är det oavbrutna sammanhanget (kontinuitet), dess oavbrutna helhet; i motsats därtill är materien i högsta grad osammanhängande (diskontinuerlig). Denna sista egenskap kan man bäst åskådliggöra, om man tänker sig himmelsrummets förhållanden förminskade till förställbara storlekar: tre fixstjärnor förminskade till storleken av äpplen, skulle ligga så långt från varandra, att den ena befunnit sig hos oss, den andra i Amerika och den tredje i Australien. Allt rum mellan dem vore relativt tomt, och samma förhållande av försvinnande liten materiell utfyllnad i atomerna och molekylerna består gent emot den oändligt övervägande tomheten. (Atomens materiella bestånd, atomkärnan, är endast en tjugondels milliondel av hela atomutrymmet). Materiens anhopningar, vare sig som atomkärna eller stjärnor, äro jämförelsevis endast helt obetydliga punkter i det oändligt omfattande eterhavet..

Och dock underhålla de genom osynliga, men jättelika krafter fasta förbindelser med varandra längs igenom dessa oändliga vida eterhav.

Sålunda hålla sig solen och jorden ömsesidigt fast vid varandra i oskiljbar förbindelse medels noga avvägd tilldragning och fränstötning (attraktion och repulsion), som har sin fortsättning i alla livsförhållanden, inklusive vårt sinnes och tankeliv. Dessa krafter äro eterns krafter och detta å ena sidan pulsationer av magnetisk natur och å andra sidan strålningar av elektrisk art. Och alla företeelser, såsom rörelser, förändringar i form, täthet och massa, färger och toner o. s. v. bero av dessa krafter, äro speciella företeelser genom etern. Oliver Lodge säger i sin bok "Making of Man": "Allt som är runt omkring oss är endast särskilda egenartade företeelseformer (modifikation) av rumsetern."

Materia är eterns kristallisering. Den förtätar sig i atomkärnan till materia, liksom saltkristallstavar bilda sig i en mättad moderlut ofta genom en obetydlig anstöt. Vad är det nu som ger bildningen och rörelsen av denna eterkristall (materien) dess anstöt? Redan en ljusstråle kan sätta den i rörelse. Men vem försätter etern i ljusets vågrörelse? Då allting härvid sker förnuftsmässigt, så måste det skapande förnuftet vara verksamt, åtminstone såsom princip vid planeringen. Denna förmåga att leda kalla vi ande. Denna bestämmer över eterkrafterna och leder dem i banor,

som föra ut ur etervirvelns tohuva-bohu (kaos) in i utvecklingen av skapande och fortgående av liv.

Varje verkan sker genom eterkrafterna, även våra enklaste förrättningar. Jag vill gripa den där boken och sätter för ändamålet min arm i rörelse; därvid hjälper nervströmmen från hjärnan genom armnerverna musklerna att sammandraga och utveckla sig. Nervströmmarna äro, såsom prof. Sauerbach uppvisade, av elektrisk art, alltså eterströmmar. Men hur man åstadkommer detta, att få nerven att handla, det vet jag som naturforskare ingenting om", säger Hans Driesch i sin högst läsanvärda bok "Der Mensch und die Welt".

Att vår vilja bringar eterströmmarna i nerverna till ett ändamålsenligt strömmande, det uppleva vi oupphörligt, även om vårt forskande medvetande icke når till hemligheten *huru* det sker. Driesch tillfogar: "Det sker genom min själ, som *vet* hur det skall gå till att sätta en nerv i rörelse och den gör i alla händelser det nödvändiga och riktiga." Därmed berör han en kärnpunkt i vår metod att bota (författaren var föreståndare för kuranstalt). Vi i vårt institut för andnings- och nervbehandling ställa inga särskilda diagnoser och forska icke efter särskilda sjukdomar och behandla ej heller sådana, vi överlåta detta åt den sjukes själ, som ju "vet vad som är behövligt". Men vi såsom deras hjälpare söka att undanröja alla hinder, som ligga i vägen för dess verksamhet (och då finns det nog av arbete) och att dessutom stärka nervströmmarna och leda dem till ställen, där de behövas.

Av dessa påtagliga exempel se vi, att eterkrafterna egentligen äro för var och en någonting mycket "alldagligt", de stå ständigt till vår beredskap och utan dem kunna vi ingenting göra. Om vi också inte kunna vänta att förmå uppdaga den yttersta av dess hemligheter (*huru* vår själ påverkar eterkrafterna på ett bestämmande sätt), så är dock redan mycket beträffande företeelserna av dessa urkrafter uppdagat.

Jämte egenskapen av sammanhang visar etern förmågan att kunna överföra ljus t. o. m. över så omätliga rum, att den därför behöver årbillioner i tid från de yttersta världsöarna till oss, och detta trots jätte hastigheten av 300,000 km i sekunden, varvid vårt öga träffas av 500 billioner svängningar i sekunden. Etern är även bäraren av alla krafter, som hålla fast stjärnorna i deras ömsesidiga förbindelse och som även sammanhålla de skilda atomerna till fast materia (gravitation och kohäsion).

Två viktiga egenskaper hos etern må ytterligare beaktas: elasticiteten och motståndskraften. Blir den pressad av en stöt, så återtar den sin form och sätts den en gång i rörelse, håller den ut i denna, så att det upp-

står fortgående svängningar i fortlöpande vågor. Förmågan av elastisk forsatt rörelse uppenbarar sig som elektricitet; förmågan att hålla ut i svängningar ger sig tillkänna som magnetism. Endast på dessa båda vägar av sitt framträdande kan man få någon uppfattning av etern, ej genom någon mekanisk förklaring. För vår fattningsförmåga äro de elektromagnetiska företeelserna sålunda eterns grundform, och då denna ligger till grund för allt skeende, på samma gång grundformen för världsbyggnaden.

(Till föregående göra vi följande anm. Den minsta materiella förtätning är elektronen. För att väga upp en vattendroppe behövs 1,000 kvadrillioner elektroner. För detta tal behövs en etta och 27 nollor. Om ni skriver upp det, så får ni se hur talet ser ut. Med strömmar av dessa små partiklar har tekniken skapat elektriskt ljus, telefon, telegraf, röntgen, radio, television, ljudfilm, radar, ultramikroskåp och — homeopati m. m. Ett homeopatiskt piller D6 innehåller rätt tillverkat enligt detta 1,000,000,000,000,000,000,000, d. v. s. ett tusen trillioner elektroner. Ändock något! Men vid D30 upphör det ursprungliga ämnet som underlag, men strålningen eller eter rörelsen har övergått i det nya materialet och verkar nu direkt som eterkraft, på grund varav i vissa fall de högre potenserna förmå mer än de lägre, t. ex. vid gammal reumatism eller luft-rörskatarr).

"Spöken"

Den ädle och intelligente dr *Hj. Sellén*, isynnerhet känd för sin övergång till homeopatin, höll även spirituella, ideella och andliga föredrag, av vilka somliga även utgavos i tryck. I ett föredrag om "Belsazars gästabad" säger han bl. a.: "Vi äro alla mer eller mindre rädda för spöken, här hjälper varken höghet, taperhet eller lärdom, ty stoftet hotas med upplösning av andemakten, det lönar sig ej att försöka neka dessa fakta, om de än äro försmädliga och nedslående för vårt högmod. I sin bok "På andra sidan graven" citerar Ernst Muhe följande ord av presidenten von Gerlach: "Otrona och upplysta personer tro visserligen icke på 'spöken' eller okroppsliga andar, men de frukta dem mycket. De fromma däremot tro verkligen, att spöken finnas, men de behöva icke hysa någon fruktan för dem."

En prof. *Perty* säger: "Dessa företeelser bidraga till att utvidga horisonten för det mänskliga tänkandet, då de giva hennes tankar om ett nytt skeende en ny riktning." Prof. *Bozzano*, som skrivit ett tjugofemtal böcker om parapsykiska företeelser tillägger till dessa ord: "Denna anmärkning är mycket sann och därav se vi, att de mången gång skenbart vanliga övernormala företeelserna kunna bidraga till att uppnå ett högt och ädelt mål."

MEDIET. Forts. fr. sid. 1.

andra sådana intelligenser. Vi hörde honom säga:

"Vad tänker ni göra med mig?" Kort därpå hörde vi hans röst ljuda uppe under taket, och den anmärkningen fölls, att detta kunde vara farligt — han kunde ju falla ned. En annan röst — också under taket — svarade emellertid, att vi inte skulle oroa oss. Så hörde vi till sist, hur vårt medium lyftes mot taket och trycktes mot detta. Han bankade med knogarna mot den jämna ytan. Det blev tyst och vi förnam hur Inrdiason åter sänktes nedåt. Vi uppmanades tända ljuset. Framför oss på bordet låg mediet försänkt i djup trans.

De starka ljusfenomenen föregicks ofta av kraftiga vindstötar. Draget var så starkt att håret fladdrade på våra huvuden, bladen i våra anteckningsböcker, som låg uppslagna i knäet, blåste fram och tillbaka.

Tre gånger upplevde cirkelmedlemmarna ett fenomen, som säkerligen förefaller de flesta otroligt. Mediets vänstra arm blev helt dematerialiserad. *Armen försvann fullständigt och var omöjlig att återfinna.* Vi tänkte ljus och undersökte mediet med största noggrannhet. Sista gången en dylik materialisation inträffade, utsågs sju personer att undersöka fenomenet. Mediet belystes från alla sidor. Medlemmarna i undersökningskommittén fick tillåtelse att känna på Indridasons kropp och stryka honom över skuldrorna. Däremot förbjöds kontrollanterna att blotta skuldran på mediet. Armen var spårlöst försvunnen — rockärmen hängde slapp och tom ned. Under edlig förpliktelse bekräftade sedan de sju personerna den berättelse som utskrevs om händelseförloppet. Jag vet mycket väl, att detta fenomen är sällsynt, ehuru inte okänt på andra ställen. Genom korrespondens med psykiska forskare i Frankrike har jag erhållit bekräftelse på att sådana märkliga dematerialisationer förekommit vid seanser även i detta land. De ha t. o. m. fotograferats.

Kontrollen tycktes vara belåten med de uppnådda resultaten. Andra sidans personligheter hade därmed vunnit övertygelse om att Indridason även var materialisationsmedium. Om experimenten kunde fortsätta som hittills, trodde Jensen, att han inom tre månader skulle kunna göra sig synlig för oss.

FRAMTIDENS... Forts. fr. sid. 1.

torien visar också att dess lagar äro så stränga att de tillåta ej en nedgång från högre till lägre kulturprinciper. Den historiska utvecklingen är en böljegang av progress, kulmen och regress: uppstigande, höjdpunkt, nedåtgående samt upplösning, om ej förnyande krafter komma emellan.

I föregående tider ha vi räknat med nationer eller vissa begränsade kulturområden. Nu ha vi att räkna med hela släktet. Vart styr detta släkte? Vilka moralprinciper väljer det? Huru uppfostrar det sig självt? Vad släktet främst behöver är själv-

Slagruta och pendel

AV kyrkoherde emer.

V. VALLBERG

Slagruta och pendel, de äro i grund och botten samma sak under olika former, äro kända ända bort i den grå forntiden hos både hebreer och de nordiska folken. I det följande ämnar jag belysa deras innebörd, som jag för övrigt flerstädes utfört i mina böcker (*Människokunskap under rubriken "Radiologi", "Intelligensmätningar" m. fl.*).

Till en början skall jag återge slagrutans ställning i andra länder, särskilt Frankrike och Tyskland. — I Frankrike är den så allmänt erkänd att t. o. m. en malmsökare har haft statlig anställning såsom ett yrke. I Tyskland hölls förra året en stor kongress av för slagrutans intresserade, i vilken även utländska deltagare hade infunnit sig. Såväl i Frankrike som i Tyskland utges facktidskrifter. För övrigt må efterföljande utdrag ur "Zeitschrift für Radiästhesie" tala för sig och som visar att slagrutesökare utgör ett särskilt yrke med specialutbildning:

I utbildningsgraden I befinna sig slagrutelärningar. De befinna sig ännu i inlärandet av de första grunderna, åtfölja slagrutemän med högre kompetens under dessas undersökningar för att skolas under de erfarnas ledning och för att lära svårigheterna i praktiken. Vid slutet av deras utbildning bli de omvänt följda av sina lärare för att lära sig att arbeta på egen hand.

Då man fastställt lägsta åldern för slagrutelärningar till 21 år, så har det sin orsak. Arbetet tar på krafterna och man kan räkna detta utan överdrift såsom ett av de hårdare arbets-

besinning. Därtill bör således uppfostran syfta. Självbesinning och självansvar.

Härav följer att uppfostran bör ej endast rikta själslivet utåt utan även inåt, ja, det är uppfostrans ödesuppgift att kunna rikta intresset, andens blick inåt till det fördolda livet, det ansvarsfyllda livet den högre bestämmelsen. Men — hela det framskapade nutidslivet riktar blicken, intresset, själslivets alla krafter utåt. Bilderböcker, fotografier, illustrerade tidningar, bio, radio, berättelseböcker, åskådningsundervisning! Och så till sist som kronan på verket: Televisionen! Ett systematiskt samarbete för att borttaga tänkandet! Här ha vi tydligen framtidens människa. Männe världslagarna, världsförnuf-tet, försynen, Gud tillåter den människan att fullt utbilda sig och att fortleva? Det är otänkbart. Det gäller för nutidsmänniskan att rädda sig själv och sina barn. Här gäller således självbesinning eller att vakna inför ödesordet en gång över Jerusalem: "O, att ock du visste och det i denna din dag, vad din frid tillhör!" — Det är självansvarets ord. Här står nutidsmänniskan och framtidsmänniskan inför "ödesbranten eller moderskötet."

facken. 2—3 timmars arbete äro nog för att medföra utmattning.

Vanligen varar utbildningen i lärlingsavdelningen i två år eller längre.

Efter lärlingsåren komma gesäll-åren i utbildningsgraden II. Den som är i denna betraktas som fackman. Han skall så småningom specialisera sig på vissa områden, han skall sålunda huvudsakligen uppsöka grundvatten såsom specialist eller undersöka bostäder, huruvida genom inverkan av "riskzoner" sjukdomar kunna påverkas. Det finns även andra specialister. Man behöver inte uppräknadem alla.

Slagrutemannen måste visa i praktiken vad han förmår. Hans förmåga ger sig tillkänna genom resultaten. Härvid visar det sig snart vem som är kallad för högre uppgifter. Det finns även här genier. Ätminstone 8 år måste en fackman arbeta, innan han kan kvalificera sig för grad III, mästargraden."

Det anförda utgör ett delvis förkortat avsnitt ur ett föredrag av ingenjör Oberneder vid kongressen i Weinheim den 15 och 16 augusti 1953. Naturligtvis finns det även i andra länder liksom hos oss lärda män i vetenskaplig dräkt som förneka slagrutan. Det förhåller sig ju så att inte alla ha denna gåva, liksom inte alla ha någon utpräglad musikalisk gåva o. s. v. Nu är det klart att dessa stundom ha svårt att fatta att det finns andra, som äga vad de sakna, synnerligast som även somliga endast

kunna fatta det som tillhör den grövre materialismen. Men vi få nöja oss var och en med de gåvor vi fått. Inte alla ha klärvoajansens gåva, åtminstone inte i högre mått, men de flesta av oss ha ändå erfarenhet av att det finns andra som ha den. Vi skola i det följande närmare förklara dylika företeelser och deras betydelse.

(Forts.)

"Är livet slut med döden?"

Över detta ämne höll prof. Hedenius föredrag i Uppsala universitet i febr. Enligt referat i U. N. T. upptaga vi här ett par punkter till begrundan och diskussion:

1. "Nedbrytandet av hjärncellerna måste innebära minnets förlust." Vi uppställa frågan: Är minnet absolut bundet vid något parti av hjärnan eller över huvud taget vid kroppen eller finns det fakta, som peka på andra möjligheter, eller äro sådana åtminstone tänkbara?

Vi uppställa denna fråga till besvarande för läsare av detta blad.

2. "Telekinesin, förmågan att med andliga medel förflytta föremål, anderöster o. d. är orimlig om den nuvarande fysikens välgrundade lagar är riktiga" — "Den vetenskapsman, som kan bevisa existensen av telekinesi skulle bli världsberömd."

Finns det manne någon av denna tidnings läsare, som kan ge bevis för dessa saker och till äventyrs bli betraktad både som "vetenskapsman" och bli "världsberömd"?

Läs i sommar!

Den gamle vise berättar

Från den Helige Mästarens tid.

Av G. Athis. Ny utgåva. 168 sid.

Kr. 4: 50.

Tidigare utgåva av samma förf.

kr. 1: 50.

En bra presentbok är

Ord om lycka

av Nils Simonsson, kr. 3: 75.

Den innehåller nära 300 citat ur världslitteraturen. Dr Poul Bjerre påstår att "den som får den blir glad. Att följa den kan bringa lycka". Kanske har han rätt.

Här några böcker som t. v. är prisnedsatta:

Poul Thorsen:

Hypnosen i mänsklighetens tjänst

kr. 6: — (10: —)

Människans okända krafter

kr. 6: — (10: —)

V. Vallberg:

Kristendommens forntid - nutid - framtid

Kr. 4: 50 (7: 50)

Den eteriska strålningen

Ny bok om pendelforskningen av

V. Vallberg.

Förf. har åstadkommit en ytterst saklig, intressant och givande framställning. Dels är det en redogörelse hur pendlingen går till och dels meddelar han resultat av egna undersökningar av konstverk, av Shakespears skrifers ursprung, Nya Testamentets skrifter, arvsfaktorer m. m.

Kr. 3: —.

Av samme författare:

Mystik och realism

Kr. 2: —.

Intelligensmätningar och tidspejlingar

Kr. 4: 50.

Båda dessa redogör för samma ämne — pendelforskning.

Från LITTERATURFÖRLAGET

Box 634, Stockholm 1.

rekvireras här förprickade böcker att sändas mot postförskott.

Namn

Adress

Postadress